

Pogovori.

(Dalje.)

G. Čičikov. Berimo torej Vašo pesmico!

Vaški čuvaj.
(Idila.)

Po nebu megle se podé
in dežek predroben rosé;
a veter se v drevje zaganja,
budi je iz nočnega spanja.

Tam v vasi ob plotu sloni
čuvaj in varuje ljudi
pred tati, požarom in zeva
in čaka nestrpno že dneva . . .

Oj to vam je Vrban že star,
živeti mu res ni več mar,
in smrti od dne do dne čaka,
(saj zgine po smrti bol vsaka).

Nocoj pa se usmili ga smrt:
zavije v mrtvaški ga prt.
Čuvaj pa ob plotu tam čuje,
pretekle mu dni premišluje . . .

No, to vam neslani res so,
nevgnani vaščani res so,
ker sleherni sili v čuvaja,
poredno vsakdo mu nagaja:

„Kako si vendār varoval,
presneti čuvaj! Si-li spal,
ko danes ponoči je vzela
sosedā Vrbana smrt bela?“ —

Mira. Vedno bolje! Vaše srce je čuteče,
misli pa so trezne. In to je nekaj, to je ve-
liko. Jako nam ugajata: „Usahli cvetki“ in
„Razlika“, kateri morda porabimo za list.

Manj dobra pa se nam zdi „Sreča“ — bodi
zaradi oblike, bodi zaradi nelogičnih misli.
„Zrak — prah“, to ni rima; „vesel — otel“
ne prav čista. Kaj mislite: Je-li od gradov,
ki si jih stavi v zrak človek, res kaj „po-
drtin“? In da bi teh bil vesel človek?

G. Zabreški. Vi imate, da bolj kratko
odgovorimo na Vaši vprašanji, gotovo dovolj
„talenta, da bodete mogli s časom kaj do-
seči“. Vsakdo je za nekaj, zakaj bi ne bili
i Vi? Talente pa je treba likati, vaditi. Sto-
rite i Vi tako in urite se, predno mislite
stopiti v javnost; zlasti je „conditio sine qua
non“, da dobro znate slovnico slovensko, če
hočete pisati slovensko. O pesmi: „Noč“?
Ni pod nič. Misel celo lepa. Smrtni angel
ni mučitelj — tudi ni ga Bog ustvaril v
radost ljudem, „pač pa ljudstvu v tolažilo,
da pozabi tuge vse. V meni najde vsak zdrav-
vilo, Jaz zacelim rane vse.“ Spanja angel
celó „molči, prednost mu molčé priznava“. Rabite
pa preveč besedij, veliko premalo, ali
celó nič ločil: vejic, vprašajev, še pike se
Vam zdi škoda. To sicer ni kdo ve kak
greh, ali zdi se nam, da kaže nekako lahko-
miselnost. Pesniki so sicer večkrat taki, a
zato ni, da bi jih posnemali i Vi. Konec
dober — vse dobro! Vaš konec k pesmi
„Noč“ je — slab. Zato sedaj za naš list še
ni, in skoro dvomimo, da bi jo kar tako
sprejeli v kak drug list. Z Bogom!

Vabilo k romanju v sv. deželo.

Že od nekaj so se kristijani s posebnim spoštovanjem ozirali na one kraje, v katerih je bival naš Odrešenik, v katerih je delal čudeže, katere je slednjič posvetil s svojo krvjo. Koliko kristijanov je srčno želelo romati v one svete kraje! Toda radi prevelike daljave in radi velikih stroškov je potovalo navadno le malo število v svete kraje. Vsled raznih ugodnih okoliščin je pa dandanes to potovanje mnogo olajšano, zlasti ako se združi večje število romarjev in se v ta namen najme posebna romarska ladija. Na ta način je lansko leto romalo nad 500 Tirolcev v sv. deželo.

Ker se je romanje Tirolcev izteklo jako ugodno in z jako malimi stroški, zato je gotovo prav, da se tudi Slovincem ponudi prilika v večjem številu romati v sv. deželo.

Verni Slovenec rad roma na božja pota, zaradi tega se tudi trdno nadejamo, da se oglasi toliko število romarjev, da bo mogoče prirediti

prvo veliko romanje Slovencev v sv. deželo.

V Ljubljani, dné 17. aprila 1899.

Odbor.